

KYRKJEBLAD

FOR

DAVIK

Nr. 94	Kjem ut kvar månad	Juni 1938	Utgevar og redaktør: Prost Slaatteliid Davik	9. årg.
--------	-----------------------	-----------	--	---------

Jeg løfter mine øine op.

Jeg løfter mine øine op,
hvor kommer hjelpen fra?
Gud troner over bergetopp,
min Gud — halleluja!
Han skal min fot bevare vel,
han våker over Israel,
han, Herren Sebaoth!

Skal solen brenne dagen lang,
er natten mørk og kald,
jeg synger dog min glade sang:
Gud er min borg, mitt skjold.
Slett intet ondt skal røre mig,
jeg bor så trygt, min Gud, hos dig,
du Herre Sebaoth!

Til dig, til dig står all min lit,
ditt folk jeg hører til.
Fra nu av og til evig tid
du mig bevare vil.
Så priser dig min ånd og sjel,
du vern for alt ditt Israel,
o Herre Sebaoth!

G. Agård.

Uturvande sorg.

Og Jakob syrgde over son sin i
lang, lang tid. 1. Mos. 37, 34.

Det var tung sorg i Jakobs hjarta. Dei var komne med den sundrivne, blodute kjolen til Josef. Då tyktest det klårt nok: »Eit vilt dyr har rive han ihel!« Jakob syrgde sårt og vilde ikkje la seg trøysta, fortel Bibelen.

Og likevel — Josef lever. Og endå um han — seld som træl av dei hardhjarta brørne sine — lyt gå på ein myrk veg, so er det då på ein underfull og herleg Guds veg han går trass i alt. Men det veit ikkje far hans. Hans augo er attlatne.

Er det ikkje ofte slik med oss og? Herren fører oss inn i ei myrk og tung trengsle. Sorg trengjer inn på oss frå alle kantar. Og

vi »vil ikkje la oss trøysta«. Kan vi då ikkje skyna og tru at i alt myrker er der eit løynt ljøs — det som kjem frå Gud. Der finst so altfor mykje klaging og syrgjing ogso mil-lom Guds born! Vi skulde då i trua ha klårt for oss at vi aldri ser det heile. Og um vi berre ser naud og sorg og redsel, so har Herren alt teke til å velsigna. Aller tydelegast er det ved Jesu Kristi kross. Der såg augo til apostlane berre natt og død og undergang. Dei syrgde og vilde ikkje la seg trøysta. Men då hadde Frelsaren alt ropa i triumf: »Det er fullført!« Og frå myrkret på Golgata er det største ljøs og all heimsens frelse gått ut. »Gud, din veg er heilag!« Amen.

Fra tysk.

Morgenbønn.

I Faderens, Sønnens og den Helligands navn. Amen. Jeg overgir mig til dig, Gud Fader, du som har skapt mig. Jeg overgir mig til dig, Guds sønn, du som har frelst mig. Jeg overgir mig til dig, Gud Hellige Ånd, du som har helliget mig i min dåp. O hellige treenighet, velsign mig og bevar mig idag og alltid så jeg kan nå frem til den evige salighet.

Vår lesning av Bibelen. II.

Vi talte i forrige nummer om at den kristne må lese regelmessig i Guds ord. Men for at det skal bli til velsigning for oss, må vi ikke bare lese og lære, men vi må la Guds ord få makt i vårt daglige liv. De skriftlærde brukte all sin tid til å studere og fortolke skriftene, men Jesus forkastet dem fordi de gjorde lite, skjönt de visste meget. Jakob lærer oss det samme når han sier: »Bli ordets gjørere og ikke dets hørere alene, hvorved I bedrager eder selv.« Hvis vår bibellesning

skal være til virkelig gagn for oss, må vi utføre den med det faste forsett, at vi med Guds hjelp vil gjøre efter det som Guds ord byder, legge oss på hjerte dets formaninger og advarsler, drage nytte av dets eksempler og tilegne oss dets forjetelser. Når vi f. eks. leser om den fortapte sønns hjemkomst eller om Maria Magdalenas botferdighet eller om den barmhjertige samaritans hjelpsomhet, eller om Peters gråt, eller om jomfru Marias ydmykhet, eller om Stefanus's tapperhet, så må vi ikke bare tenke på hvor vakkert og gripende dette er, men vi må beslutte oss til ved Guds nåde å gjøre vårt beste for i vårt liv å lære av disse forbilleder. Hver gang vi leser et stykke i Bibelen, skal vi spørre oss selv: Hvad har dette ord å si til mig? Hvad lærer det mig om Jesus, om mig selv, om mine synder? Et eneste vers som virkelig får makt over vår vilje, har mere å bety for vårt kristenliv enn mange kapitler som bare setter våre følelser i bevegelse.

Når vi leser, skal vi alltid ha vare øine festet på Jesus. Vår bibellesning skal gi oss en dypere forståelse av vår Herre og Frelasers karakter, person og gjerning. Det som vi trenger mere enn noget annet, er å kjenne Kristus bedre, kjenne ham ikke bare som en makt i vårt liv, men som en levende venn og ledsager. Og dette praktiske, personlige kjennskap får vi bare ved fålmodig regelmessig lesning av evangeliene. Her er nogen ord som blev skrevet av en from kristen i det 14. århundre om disse ting: »Ha alltid og alle steder Jesus i dine tanker, hvordan han var og hvad han gjorde: Når han er sammen med sine disipler, og når han er sammen med syndere; når han samtaler og når han preker; når han læker de syke og gjør sine andre undere; hvor ydmyk han var overfor menneskene, hvor god mot sine disipler, hvor barmhjertig mot de fattige; at han ikke foraktet nogen, eller vendte sig bort fra nogen, ikke engang den spedalske; at han ikke krop for de rike; at han var fri for bekymring for denne verden; at han var fålmodig under krenkelser og svarte med mildhet; at han var rolig og sterk i all sin optreden; at han strevet for å frelse sjelene som han elsket så høit at han døde for dem; at han var

full av medynk mot de lidende, kjærlig mot de botferdige, lydig mot sine foreldre, villig til å tjene alle.«

Dette er den kunnskap som vi vil få ved i tro å lese evangeliene, og der er ingen kunnskap som kan sammenlignes med den, liksom der ingen bok er som kan sammenlignes med Bibelen. Den er mere verd enn alle andre bøker tilsammen. Det fortelles om den store skotske dikter Walter Scott: »Dagen før han døde bad han om at de skulde rulle hans lænestol inn i det store bibliotek og bort til det store vinduet der, så han kunde få se ned på Tweed-elven. Så bad han sin svigersønn, at han skulde lese for ham. Han spurte hvad for en bok han skulde lese i. Scott svarte: »Er det noget å spørre om? Der er bare én bok nu.« Svigersønnen leste det 14. kapitel i Johannes-evangeliet, og da han var ferdig, sa Scott: »Der er stor trøst i dette.« — I hele det store bibliotek var det bare en bok som han hadde bruk for. — La oss elske og bruke vår Bibel. »Den er det høieste av alt som er skrevet, en lykte for sjelen, en håndbok for det evige liv. Dens sider lyser klarere når livet blir mørkere for oss. Dess eldre vi blir, dess mere anklager den oss, fordi vi har kjent og elsket den for lite.«

Fra engelsk.

Våre døde.

20. april: Didrik Andreasson Rimstad; g. karmann; f. 1865 på Maurstad; lungbrand.
 25. april: Anna Jonsdtr. Orheim, kona til Oskar Orheim, Maurstad; f. 1888 på Rafshol, Eid, nervesjukdom.
 30. april: Rakel Andersdtr. Nore; kårenkje; f. 1846 i Gloppen; alderdom.
 7. mai: Olav Førde, Nesttun i Fana; g. lærer; f. 1903 på Isane; nyresjukdom.

Ætt går og ætt kjem, medan jordå
æveleg står. Preikaren I, 1.

Notisar.

Doyppte: 15. mai Svein Olav, f. 9. mars av f. Helmfred Severinsson Lofnes og k. Hilda Martinusdtr. (f. Leirgulen). — S. d. Johanne Martine, f. 1. mars av f. Jonas Samsonsson Lofnes, Bortne, og k. Marie Iversdtr. (f. Trones). — 17. mai Olav Kåre, f. 27. des. av f. Matias Matiasson Stave og k. Albertine Kristensdtr. (f. Leirgulen).

Skifte av medhjelpar ved Davik kyrkje. Peder R. Bøen, som i mange år var medhjelpar i Davik, døydde 16. mars. Hans levande kristentru, hans varme kjærleik til kyrkje og gudsteneste, hans venesæle framferd — alt gjorde han sers godt skikka til dette umbodet. Han er djupt sakna av alle oss som kjende han og sette han høgt. Gud glede hans sjel i himmerik!

Til medhjelpar i hans stad er sett gbr. Rasmus P. Daviknes.

Til kyrkje i Kjolsdal har ein no til rådvelde ikr. 10500 kr.

Talet på konfirmantar er iår: I Davik 10, i Rugsund 20, i Aalfot 5 og i Levdal, der eg iår les med konfirmantane frå nordsida av fjorden, 21.

Avgangsprøva i stil og rekning iår: Aalfot 2 born; stil 1,5 og 1,5; rekning 1 og 1,5. — Torheim: 2 b.; 1,5; 1,5 og 1,5; 2,5. — Isane: 1 b.; 1,5 og 1,5. — Dombestein: 3 b.; 2; 2,5; 1,5 og 2; 4; 1,5. — Davik: 5 b.; 1,5; 1,5; 1,5; 2; 1,5 og 1; 1; 1; 2. — Endal: 2 b.; 3,5; 1,5 og 1,5; 1,5. — Rugsund: 5 b.; 1,5; 3; 1,5; 1,5; 1,5 og 1,5; 3; 1,5; 1,5; 2. — Leirgulen — Elde: 5 b.; 1,5; 2; 1,5; 1,5; 1,5 og 1; 1; 1; 1; 1. — Bortne—Hennøy: 5 b.; 1,5; 4; 2,5; 2; 2 og 1; 1; 1; 1; 1. — Berle: 3 b.; 1,5; 2,5; 1,5 og 1,5; 1,5; 1,5. — Hamnen: 1 b.; 3,5 og 2. Gangsøy—Oldeide: 3 b.; 2,5; 2; 3 og 1; 1; 1. — Husevåg—Tytingvåg 4 b.; 3; 1,5; 2; 1,5 og 1,5; 2; 1,5; 2. — Nordstrand: 4 b.; 2,5; 2,5; 2; 2 og 1; 1; 1; 1. — Rimstad: 3 b.; 1,5; 2,5; 3 og 1; 1; 3. — Maurstad: 7 b.; 4; 3; 1,5; 1,5; 2,5; 2; 1,5 og 1; 4; 2; 1; 1,5; 1; 1. — Levdal: 2 b.; 4,5; 2,5 og 3; 1. Haus—Reksnes: 4 b.; 2,5; 1,5; 2; 2,5 og 1; 1; 1; 2,5. — Kjolsdal: 7 b.; 2; 2,5; 2; 2; 4,5; 2; 2,5 og 1,5; 2; 1,5; 1,5; 4; 2; 3.

Eksamensnevnd var skulestyreformann I. Torheim, lærarane Aurvoll og Leite og soknepresten.

Til det Norske Misjonselskap kom i 1937 inn i Davik prestegjeld: I Davik sokn kr. 1324,54. — I Rugsund sokn 1438,75. I Aalfot 278,01. Tilsaman kr. 3042,20 I 1936 var dei tilsvarande tal: 1232,94, 1443,50 og 236,43, tilsaman 2912,87. Der er altså nokon framgong. Det er gledeleg for alle misjonsvenar.

Norske namn for norske born!

Egil, Eiliv, Einar, Eirik, Eivind, Erlend, Erling, Einride, Eldbjørg, Eldrid, Eldfrid.

Finn, Faste, Finnkjell, Folkvard, Frode, Fridtjov, Frøystein, Fridmund, Finnbjorn, Frida, Frøydis, Fridgerd.

Basarar: Levdal 19. april til indremisjonen kr. 44,40. — Isane til Santalmisjonen 92 kr. — Hennøy 19. april til sjømannsmisjonen 71 kr. — Davik 19. april til sjømannsmisjonen 153,77 — Berle 5. nov. til heidningmisjonen 200 kr. — Berle 19. april til reidningssaka 115.

For 100 år sidan: Dødde: 26. juni 1838 Ragnilde Johannesdtr. Levdal, gårdmannskone, 52½ år. — 25. juni Anton Antonsen Klubben, gardmann, 85 år. 30. juni Hans Pedersen Henpen, gardmann, 65 år. Vigde: 3. juni: Hans Sigdestad, son til Hans

Christensen, 27½ år, og Gunild Aardal, dtr. til Mathis Hansen, 31½ år. — 17. juni Hans Hamre, son til Christen Abrahamsen Lien, 26 år, og Hellene yttre Davig, dtr. til Simon Hansen, 22 år. — 24. juni Peder Hundskaar, son til Peder Jørgensen Falkevig, 31 år, og enkje Brithe Hundskaar, dtr. til Guttorm Rasmusson Blaaliid, 43 år.

Gudstenester:

1. sund. etter treein., 19. juni: Totland.
2. sund. etter treein., 26. juni: Rugsund.
3. sund. etter treein., 3. juli: Davik.
4. sund. etter treein., 10. juli: Rugsund.
5. sund. etter treein., 17. juli: Aalfot.
6. sund. etter treein., 24. juli: Davik.

Kvittering for kontingent: Hans Brunsvik, Henrik Almanning, Rakel J. Solheim, Elias Ytrehaug, Sivert Liset, Gudmund Steinset, Borghild Wiik, B. Thunold, Anne Seime, Ole A. Isane 2 kr. — S. Dybedal, Nils Nyborg, Alfred Furenes, Kristen Ytrehaug, Isak Berle, Jørgen Skarstein, lærar L. Førde, Harald Heggedal, kyrkjesongar Daviknes, Kristian J. Daviknes, Johanne Midtbø 3 kr. — Peder J. Eldevik, Oskar Orheim 2,50. — Fru Menzies 6. — Oline Bøen, Martinus Nøre 5. — Samuline Hestevik 4. — Tilsaman 78 kr.

Hjarteleg takk til alle.

Dikte av Claus Frimann.

18. Sang for en Hyrdedreng eller Hyrdepige som gaar med Faarene i Marken.

Hør mig, Skov og Mark og Fjeld!
Mig som her sidder cenlig og synger paa Tue;
Endnu er det ikke Quel,
Endnu skinner vor Soel som en Luc.
Endnu Lam! I trippe maae,
Endnu lidt maae I Kidlinger dandse og springe;
Ind i mørke muret Vraa
Var det Synd eder tidlig at tvinge.
Tvingesel gjør ufrydig og tung;
Jeg som selv endnu kun er ung.
Frihed mig for alt er kjær;
Dandser, Børn! mens jeg synger nu her.

Du som hist af mørken Ur
Kiger frem, skuer ned fra de høieste Bjerge,
Lig der længe nok paa Luur.
Vaagen her seer du den som skal væрге.
List dig, kom kun om du tør!
Jeg skal skrige saa Folket skal høre mig hjemme;
Riflen hænger over Dør,
Den og Trommen dig, Bamse! skal skræmme!
Jaget over Bjerg, over Dal,
Modig Tungen hænge du skal,
Ingen Bygd dig give Lye,
Hen ad Hekkenfjeld til skal du flye.

Du som under Skyen vidt
Flyver om for at finde til Ungerne Føde,
For din sorte Kløe saa tidt
Maatte Lammene meenløse bløde.
Hid du stirrer kun omsonst,
Her kun Haren maae du høre, hvor Bjeldene klinge.

Her forgjæves er din Konst,
 Sæt kun andensteds hen med din Vingel!
 Rævens Unger — hold dig til dem!
 Den har mange — fire til fem —
 Lad dem døje, det lumske Pak!
 Og med dem til dit Fjeld-Rede gak!

Saa skål jeg og mine Faar
 Kunne vandre omkring her i Dalene frygget!
 Naar i Middag Solen staaer,
 Under Buskene finde vi Skygge.
 Græsset voxer som en Skov
 Der i Skyggen, hvor Draaben af Løvet det feder:
 Markens Skaber være Lov,
 Over alt han sin Godhed udbreder!
 Brænder Tørsten, Elven er der,
 Hisset voxe saftige Bær,
 Myren staaer af Molter rød,
 Tuen sortner med Blaabær bestrøed.

Sogneprest Magelssen.

(Forts.).

Et stykke papp blev lagt under begge hys-singendene, og far sat ferdig med lakkstangen i hånden. Men — så viste det sig at der ikke fantes tennstikker på kontoret. »Spring inn til mor og få en fyrstikkeskel!« Så snart onkel var ute av døren, åpnet far spannet, tok fisken op, tømte et fat med kald grøt, som han hadde bragt under kontorpulten, op i spannet, la lokket på igjen og knyttet hyssingen over. Mor lette en stund før hun fant fyrstikkesken, og da onkel kom tilbake, sat far precis i samme stilling som da onkel gikk: pappstykket i den ene hånd, og lakkstangen i den annen. Onkel fendte kontorlyset, og forseglingen foregikk. Så gikk onkel med lette og raske skritt til Frimaanslund, lykkelig over at han skulde få glede den snilde madame Frimann med den deilige ferskfisken. »Å nei,« sa hun, »du må ikke tro det skal lykkes hverken for dig eller presten å gjøre mig til aprilnarr. Det fiskespannet ditt åpner jeg ikke. Du kan åpne det selv og bli aprilnarr, eller du kan gå tilbake med det uåpnet.« Onkel blev ganske ergerlig fordi hun ikke vilde tro ham på hans ord. »Jeg skal vise dig at der er fersk fisk i spannet!« Og så rev han lokket av. — Tablå! På hjemveien var onkels skritt hverken så lette eller raske som på bortturen.

Presten Magelssen var en rask kar. Fra den tid han var i Sogndal forteller kirkesanger Flugeim følgende: Det er ein sunnar-

dag 1837. Den nye tvohogda presteloni er komi under sperr og kransen reist på mønet. Arbeidslyden held kransalag på tunet i den gode ljose kvelden. Presten er og med. Då det leid mot enden av gjestebodet segjer byggmeisteren at fyrr dei gjekk heim, skulde kransen takast ned. Ein svær stige stod reist frå marki og radt upp til timbra. «Kven vil upp og hogga stongi?» spør han i dotten. Men fyrr nokon annan kom seg i veg, der triv prosten sjølv ei øks, og upp fer han på stigen med alle augo etter seg. Du, so lett han var på foten! Med eit hogg rauk stongi, — og der kjem presten att: Fager og sterk, stød og rak ser dei denne store mannen som eit under høgt uppe på ålastokken svingande øksi i handi. Og no kjem han sendande lidug og lett ned etter stigi utan feste for handi med ryggen mot stigen. Men det var som karane saup etter anden medan han sprang, sa dei sidan, og då han atter stod på tunet inillom dei, var det nok ikkje meir enn ei meining um at dei hadde ein prest som det stod age av. Minnet um denne hendingi livde lenge i bygd!».

(Av Magelssens 11 barn var 4 født i Davik. Det var: 1. Dorothea Marie, født 18. august 1829. Hun blev gift med sogneprest Herman Christian Schaft og døde i 1914. — 2. Claus Frimann f. 7. november 1830; han blev prest i Amerika og døde i 1904. — 3. Anne Cathrine, f. 18. april 1832; blev gift med sogneprest Otto Oftesen og døde i 1924. — 4. Alethe Mynster, f. 14. januar 1834; ugift; døde i 1917. — Av de andre 7 barn var 3 prester og 3 gift med prester. En datter var døpt Marthe Margrethe Frimann).

Mors første barselseng truet med å skulde koste henne livet. Det var den 18. august 1829 at hennes første barn blev født. Det var nok lite håp om at mor skulde ha stått det over, og far var forberedt på å miste henne. Det gikk med Guds hjelp dog ikke så, og far var hjertelig takknemmelig ved å få beholde henne frisk igjen med barnet i sine arme. Den 20. september næst etter hadde mor »kirkegang« i Daviken kirke.

(Forts.).